

Sygn. akt I C 1633/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący : SSR del. Ewa Rudkowska-Ząbczyk

Protokolant : Alicja Czarnota

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 maja 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa **P. S. (1)**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. S. (1) kwotę 38 040,00 zł (trzydzieści osiem tysięcy czterdzieści złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

#.

- 21 000,00 zł od dnia 21 maja 2011 r. do dnia zapłaty;
- 14 700,00 zł od dnia 19 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. S. (1) kwotę 7 090,00 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 19 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4 640,00 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 290,00 zł od dnia 11 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;
- 290,00 zł od dnia 11 marca 2013 r. do dnia zapłaty;
- 290,00 zł od dnia 11 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 290,00 zł od dnia 11 maja 2013 r. do dnia zapłaty;
- 290,00 zł od dnia 11 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty;
- 290,00 zł od dnia 11 lipca 2013 r. do dnia zapłaty;
- 290,00 zł od dnia 11 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 290,00 zł od dnia 11 września 2013 r. do dnia zapłaty;
- 290,00 zł od dnia 11 października 2013 r. do dnia zapłaty;
- 290,00 zł od dnia 11 listopada 2013 r. do dnia zapłaty;
- 290,00 zł od dnia 11 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;
- 290,00 zł od dnia 11 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty;

- 290,00 zł od dnia 11 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;
- 290,00 zł od dnia 11 marca 2014 r. do dnia zapłaty;
- 290,00 zł od dnia 11 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty;
- 290,00 zł od dnia 11 maja 2014 r. do dnia zapłaty;

oraz dalszą rentę w kwocie po 290,00 zł miesięcznie, płatną od czerwca 2014 r. do dnia dziesiątego każdego miesiąca, z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. nie obciąża powoda P. S. (1) obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz strony pozwanej;

V. nakazuje stronie pozwanej (...) S.A.

w W., aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy we Wrocławiu) kwotę 2 651,07 zł tytułem części brakujących kosztów sądowych;

VI. odstępuje od obciążenia powoda P. S. (1) pozostałą częścią brakujących kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 30 października 2012 r. powód P. S. (1) wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) SA w W. kwoty 120 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2011 r. do dnia zapłaty, kwoty 5312,11 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2011 r. do dnia zapłaty, kwoty 22 500,00 zł tytułem skapitalizowanej renty z tytułu utraconych zarobków za okres od dnia 31 maja 2010 r. do 31 stycznia 2012 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu stronie pozwanej do dnia zapłaty, kwoty po 600,00 zł miesięcznie tytułem renty z tytułu utraconych zarobków za okres od 1 lutego 2012 r. i na przyszłość wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu pozwanemu do dnia zapłaty w zakresie rat już wymagalnych oraz w przypadku uchybienia w płatności którejkolwiek z rat w przyszłości, kwoty po 390,00 zł miesięcznie tytułem renty za zwiększone potrzeby za okres od dnia 1 stycznia 2011 r. i na przyszłość wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu pozwanemu do dnia zapłaty w zakresie rat już wymagalnych oraz w przypadku uchybienia w płatności którejkolwiek z rat w przyszłości, a także o ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za dalsze, mogące powstać u powoda w przyszłości skutki wypadku.

W uzasadnieniu powyższych żądań powód podniósł, że w dniu 31 maja 2010 r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w którym powód doznał obrażeń ciała. Sprawcą zdarzenia był P. S. (2), który w dacie zdarzenia posiadał ubezpieczenia od odpowiedzialności OC u strony pozwanej. Z miejsca zdarzenia powód został odwieziony przez znajomego na pogotowie ratunkowe, na którym zdiagnozowano u powoda stłuczenie głowy i klatki piersiowej po stronie lewej, skręcenie kręgow szyjnych, zniesienie lordozy szyjnej, skręcenie odcinka lędźwiowego oraz spłylenie lordozy lędźwiowej. Powód podniósł, że po zdarzeniu miał bardzo poważne problemy w codziennym funkcjonowaniu, przy czym szczególnie uciążliwy był ból kręgosłupa utrzymujący się do chwili obecnej. Przez pierwszy miesiąc powód z trudem się poruszał, musiał prosić i pomoc inne osoby przy wstawaniu z łóżka lub fotela, nie mógł się schylać, ani prowadzić samochodu. W tym okresie pomoc osób bliskich wynosiła 5 godzin dziennie. Po upływie pierwszego miesiąca po wypadku, aż do końca 2010 r. powód korzystał z opieki i pomocy osób bliskich w wymiarze jednej godziny dziennie. Powód leczył się oraz korzystał z intensywnej rehabilitacji. Powód podniósł, że w opinii lekarzy doznał nieodwracalnego uszkodzenia kręgosłupa, co oznacza, że może leczyć jedynie skutki urazu, co z kolei powinno w ograniczonym zakresie skutkować zmniejszeniem dolegliwości. Powinien wykonywać ćwiczenia gimnastyczne, nie może podnosić ciężarów.

Powód wskazał, że w związku z wypadkiem powód poniósł wydatki na poziomie 1477,11 zł. Ponadto powód wycenił wartość potrzebnej mu pomocy i opieki na łączną kwotę 3135,00 zł, w tym 1425,00 zł za czerwiec 2010 r. oraz 1710,00

zł za okres od lipca do grudnia 2010 r. Powód podniósł, że od 1 stycznia 2011 r. i na przyszłość wymaga pomocy i opieki w zakresie 5 godzin w tygodniu, tj. 20 godzin miesięcznie, co w przeliczeniu 9,50 zł za godzinę opieki daje kwotę 190,00 zł miesięcznie. Podniósł, że koszt miesięcznych leków przeciwbólowych i innych szacuje na 100,00 zł. Na tym samym poziomie powód wycenił miesięczny koszt zajęć usprawniających.

Powód podniósł, że przez okres zwolnienia lekarskiego uzyskiwał on dochody w wysokości 100% podstawy zasadniczej płacy, bez premii. Przez cały okres zwolnienia, tj. 182 dni nie miał on wypłacanej premii miesięcznej oraz stracił możliwość chodzenia do pracy w soboty, za co otrzymywał dodatkowo 300,00 zł. Łącznie powód utracił z tego powodu kwotę 7800,00 zł. Ponadto powód wycenił, że w okresie od 1 kwietnia 2011 r. do 18 lipca 2011 r. utracił dochód w wysokości 4620,00 zł, za okres od 19 lipca 2011 r. do 31 października 2011 r. . utracił dochód w wysokości 4680,00 zł, a w okresie od 1 listopada 2011 r. do 31 stycznia 2012 r. – 5400,00 zł. Łączny koszt utraconych zarobków od dnia zdarzenia do końca stycznia 2012 r. wyniósł zatem 22 500,00 zł. Powód podniósł, że od 1 lutego 2012 r. zasadna jest renta z tytułu utraconych zarobków w kwocie 600,00 zł miesięcznie. Po utracie pracy bowiem powód przez okres około 10 miesięcy nie był w stanie znaleźć zatrudnienia pomimo wysyłanych licznych aplikacji. Pracodawcy z uwagi na jego problemy zdrowotne nie chcieli go zatrudniać na stanowiskach wymagających wykorzystywania siły fizycznej.

Powód podniósł także, że przed wypadkiem prowadził normalne, aktywne życie, pracował, zawoził i odbierał dziecko ze szkoły, nie miał problemów zdrowotnych. Zawsze przechodził badania lekarskie z dobrymi wynikami. Najczęściej w niedziele chodził z rodziną na 2-3 godzinne spacery piesze lub rowerowe, starał się wypełniać ten czas zabawą z córą, co sprawiało mu ogromną przyjemność. Od czasu wypadku nie może sobie na to pozwolić, musi cały czas uważać na wykonywane ruchy. Wyjątkowo dolegliwy jest dla niego brak możliwości zapewnienia utrzymania rodzinie. Przed wypadkiem często wykonywał różnego rodzaju prace dodatkowe, dzięki którym zawsze uzyskiwał dodatkowe wynagrodzenie. Około 2,5 roku temu powód zaczął wykańczać mieszkanie na poddaszu, w którym wykonywał praktycznie wszystko samodzielnie. Na wykończenie mieszkania powód zaciągnął kredyt, przy czym uzyskiwane przez niego zarobki były wystarczające na jego bieżącą spłatę. Po wypadku sytuacja powoda zmieniła się diametralnie. Przez pierwsze 2-3 tygodnie powód nie mógł jeździć samochodem, musiał prosić teściów o pomoc. Przez okres zwolnienia lekarskiego został pozbawiony możliwości podjęcia jakiegokolwiek pracy. Obecnie uzyskiwane dochody ledwo wystarczają na spłatę zadłużenia i części comiesięcznych rachunków. Powód nie ma możliwości kontynuowania wykańczania mieszkania, zarówno z uwagi na problemy finansowe, jak i ograniczenia wynikające z utraconej sprawności.

Powód został dopuszczony do pracy pod warunkiem, że nie będzie ona łączyła się z podnoszeniem ciężarów powyżej 10 kg. Z tej przyczyny powód po zakończeniu zwolnienia lekarskiego został zwolniony z pracy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Powód miał poważne problemy ze znalezieniem pracy albowiem ograniczenie podnoszenia ciężarów w zasadzie wykluczyło możliwość podjęcia pracy w dotychczasowym charakterze.

Powód obecnie nie może chodzić na długie spacery, nie podnosi dziecka, nie biega z rodziną tak, jak dawniej to robił. Często dokuczają mu ból głowy i kręgosłupa, nie może się schylać, stał się drażliwy i nerwowy. Po dłuższym staniu pojawia się u niego mrowienie w stopach. W czasie zwolnienia powód przebył 90 zabiegów rehabilitacyjnych, miał również zaleconą gimnastykę, którą kontynuuje w domu. Poświęca na to dziennie około 1,5 godziny czasu. Powód wskazał, że łącznie występuje u niego co najmniej 55% uszczerbek na zdrowiu, w tym 15% z tytułu uszkodzenia kręgosłupa w odcinku szyjnym, 15% z tytułu uszkodzenia kręgosłupa w odcinku piersiowym i lędźwiowym, 5% z tytułu zespołu korzonkowego – bólowego kręgosłupa szyjnego, 5% z tytułu zespołu korzonkowego – bólowego kręgosłupa piersiowego, 5 % z tytułu zespołu korzonkowego – bólowego kręgosłupa lędźwiowego oraz 10% z tytułu nerwicy pourazowej.

Powód podniósł, że w dniu 21 lutego 2011 r. zgłosił pisemnie szkodę stronie pozwanej. Strona pozwana co do zasady uznała swoją odpowiedzialność i wypłaciła powodowi w dniu 20 maja 2011 r. łączną kwotę 10 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 777,11 zł tytułem odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) SA w (...) wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powyższych żądań strona pozwana przyznała swoją odpowiedzialność wobec powoda za skutki wypadku z dnia 31 maja 2010 r. Przyznała też, że z tego tytułu wypłaciła powodowi w dniu 20 maja 2011 r. kwotę 9 000,00 zł zadośćuczynienia oraz kwotę 1777,11 zł zwrotu poniesionych kosztów leczenia.

Strona pozwana zakwestionowała wskazany przez powoda uszczerbek na zdrowiu na poziomie 55% uznając go za zawyżony w stosunku do doznanych przez powoda obrażeń ciała. Zarzuciła, że nie znajduje on nadto uzasadnienia w przedstawionej dokumentacji medycznej.

Strona pozwana zakwestionowała także roszczenia powoda dotyczące zwrotu kosztów leczenia w kwocie 1477,11 zł zarzucając, że powyższe roszczenie zostało w całości spełnione wraz z zaliczką na dalsze koszty leczenia w wysokości 600,00 zł. Ponadto strona pozwana zakwestionowała roszczenie dotyczące kosztów opieki. Podniosła, że z dokumentacji medycznej, jak i zaoferowanych przez powoda dowodów nie wynika, aby powód wymagał opieki osób innych niż wskazanych przez powoda okresie. Strona pozwana zakwestionowała także zawyżoną wysokość stawki za rzekomą opiekę nad powodem oraz dobowy wymiar tej opieki. Obrażenia ciała, których doznał powód wskutek wypadku, nie pozbawiły go możliwości normalnego funkcjonowania, w tym też wykonywania czynności życia codziennego. Dodatkowo w dokumentacji przedstawionej przez powoda brak jest jakichkolwiek wskazań lekarskich do dalszej rehabilitacji powoda. Co więcej, wynik badania z dnia 14 grudnia 2010 r. wydany przez lekarza ortopedę M. K. (1) wskazuje jednoznacznie, że powód był leczony w okresie od 31 maja 2010 r., a w dniu 4 grudnia 2010 r. zakończył leczenie i rehabilitację. Wobec powyższego brak jest podstaw do uznania kosztów opieki, zajęć usprawniających w kwocie 100,00 zł kosztów dalszego leczenia oraz roszczenia rentowego tytułem renty na zwiększone potrzeby w kwocie 390,00 zł miesięcznie.

Strona pozwana zakwestionowała także roszczenie powoda dotyczące utraconych korzyści co do zasady, jak i wysokości, w tym odszkodowania w kwocie 22 500,00 zł oraz renty w wysokości 600,00 zł miesięcznie. Roszczenie powoda dotyczące odszkodowania za utracone korzyści w ocenie strony pozwanej było nieudowodnione, błędnie wyliczone oraz zbyt wygórowane. Powód nie przedstawił bowiem dokumentacji potwierdzającej fakt jego pracy w soboty, wysokości płacy zasadniczej, premii i innych składników wynagrodzenia.

Strona pozwana zarzuciła także brak interesu prawnego powoda w żądaniu ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość.

Strona pozwana podniosła, że nie jest i nie była w opóźnieniu wobec powoda albowiem ewentualne roszczenia odsetkowe należałyby mu się od daty wyrokowania, a nie od daty określonej w pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 maja 2010 r. na zakręcie przy ul. (...) doszło do zderzenia pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którym kierował powód P. S. (1), z pojazdem marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którym kierował P. S. (2). Sprawcą kolizji był P. S. (2), który został ukarany mandatem karnym.

okoliczności bezsporne

P. S. (2) był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej (...) SA w W..

okoliczność bezsporna

Na skutek wypadku powód doznał urazu głowy bez utraty przytomności, ze stresem pourazowym, bólami głowy, nerwowością i lękami, urazu odcinka szyjnego kręgosłupa z zespołem bólowym szyjnym pourazowym, z zaznaczonym ograniczeniem ruchomości i rwą barkowo – ramieniową parestetyczną, urazu odcinka lędźwiowo – krzyżowego

kręgosłupa z niewielkim zespołem bólowym lędźwiowo – krzyżowym, a także urazu klatki piersiowej bez następstw funkcjonalnych.

(dowód: karta informacyjna nr (...) Pogotowia (...) we W. z dnia 31 maja 2010 r., k. 17; opinia biegłych sądowych H. A. i M. J. z dnia 27 maja 2013 r., k. 222-224; przesłuchanie powoda, e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:53:51-01:23:47)

W związku z powyższym rozpoznaniem powodowi zalecono unikanie podnoszenia ciężarów, schylania się, wykonywania gwałtownych ruchów, a także odpoczywanie. Zalecono mu także noszenie kołnierza ortopedycznego typu S. przez okres dwóch – trzech tygodni. Przez ten czas powód nosił kołnierz w ciągu dnia, z krótkimi kilkunastominutowymi przerwami. Po konsultacjach z ortopedami powód kontynuował noszenie kołnierza przez okres dalszych trzech tygodni. Ponadto, zgodnie z zaleceniami lekarza, powód używał poduszki ortopedycznej i półwalka rehabilitacyjnego oraz pasa rehabilitacyjnego na część lędźwiową kręgosłupa.

(dowód: zeznania świadka J. S., e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:15:55-00:53:51; przesłuchanie powoda, e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:53:51-01:23:47)

W ciągu pierwszego miesiąca po wypadku powód miał trudności z poruszaniem się, nie mógł się w ogóle schylać, miał trudności ze wstawaniem, odczuwał silny ból. Przy wstawaniu powodowi pomagała żona i w miarę swoich możliwości także teściowie powoda. Żona powoda pomagała mu także przy ubieraniu się, zakładaniu butów, schodzeniu ze schodów i myciu. Powód był w stanie przygotowywać sobie posiłki, choć z trudem. W tym czasie zarówno żona powoda, jak i jej rodzice czynnie pracowali zawodowo. W związku z dolegliwościami bólowymi powód zażywał leki przeciwbólowe i przeciwzapalne.

(dowód: zeznania świadka J. S., e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:15:55-00:53:51; przesłuchanie powoda, e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:53:51-01:23:47)

W lipcu, wrześniu i październiku 2010 r. powód korzystał z refundowanych zabiegów rehabilitacyjnych.

(dowód: skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne z dnia 20 lipca 2010 r., k. 28; karta zabiegowa z dnia 20 lipca 2010 r., k. 29; karta zabiegowa z dnia 13 września 2010 r., k. 30; karta zabiegowa z dnia 18 października 2010 r., k. 30; zeznania świadka J. S., e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:15:55-00:53:51; przesłuchanie powoda, e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:53:51-01:23:47)

W dacie zdarzenia powód był zatrudniony w (...) SA w S. na stanowisku magazyniera za miesięcznym wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 2400,00 zł brutto. Poza wynagrodzeniem zasadniczym powód otrzymywał także premie i nagrody w zmiennej wysokości, które obejmowały także wynagrodzenie za pracę w soboty. Powód pracował przez dwie lub trzy soboty każdego miesiąca. Łącznie w 2009 r. powód zarobił 2947,76 zł brutto (2120,70 zł netto) w czerwcu, 3657,33 zł brutto (2614,88 zł netto) w lipcu, 3129,79 zł brutto (2247,63 zł netto) w sierpniu, 2771,90 zł brutto (2035,26 zł netto) we wrześniu, 2850,00 zł brutto (2051,92 zł netto) w październiku, 2850,00 zł brutto (2051,92 zł netto) w listopadzie oraz 2796,40 zł brutto (1940,85 zł netto) w grudniu. W 2010 r. powód zarobił łącznie 2727,20 zł brutto (1892,50 zł netto) w styczniu, 2690,40 zł brutto (1898,61 zł netto) w lutym, 2700,00 zł brutto (1905,15 zł netto) w marcu, 2279,84 zł brutto (1650,08 zł netto) w kwietniu oraz 2389,90 zł brutto (1697,37 zł netto) w maju. Po zdarzeniu powód zarobił łącznie 2097,00 zł brutto (1721,43 zł netto) w czerwcu, 2166,90 zł brutto (1780,90 zł netto) w lipcu, 2389,90 zł brutto (1697,37 zł netto) w sierpniu, 2097,00 zł brutto (1724,00 zł netto) we wrześniu, 2166,90 zł brutto (1780,90 zł netto) w październiku, 2154,16 zł brutto (1766,86 zł netto) w listopadzie oraz 2714,16 zł brutto (1915,27 zł netto) w grudniu. Z kolei w 2011 r. powód zarobił łącznie 2547,84 zł brutto (1799,66 zł netto) w styczniu, 2400,00 zł brutto (1738,57 zł netto) w lutym oraz 2400,00 zł brutto (1738,57 zł netto) w marcu.

(dowód: umowa o pracę z dnia 1 lutego 2005 r., k. 193; porozumienie stron z dnia 2 stycznia 2006 r. dotyczące zmian w umowie o pracę, k. 194; porozumienie stron z dnia 13 kwietnia 2006 r. dotyczące zmian w umowie o pracę, k. 195; porozumienie stron z dnia 27 listopada 2006 r. dotyczące zmian w umowie o pracę, k. 196; porozumienie zmieniające

umowę o pracę z dnia 6 lutego 2008 r., k. 197; porozumienie stron z dnia 17 marca 2008 r. dotyczące zmian w umowie o pracę, k. 198; porozumienie stron z dnia 2 stycznia 20069 r. dotyczące zmian w umowie o pracę, k. 199; porozumienie stron z dnia 4 stycznia 2010 r. dotyczące zmian w umowie o pracę, k. 200; zestawienie zarobków powoda w (...) SA w S. w latach 2009 – 2011, k. 191-192; zeznania świadka J. S., e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:15:55-00:53:51; przesłuchanie powoda, e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:53:51-01:23:47)

W dniu 7 grudnia 2010 r. pracodawca (...) SA rozwiązał z powodem umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upływał z dniem 31 marca 2011 r. Przyczyną wypowiedzenia umowy była utrata przez powoda uprawnień niezbędnych do wykonywania pracy magazyniera, tj. ograniczenie możliwości podnoszenia towarów do 10 kg stwierdzone zaświadczeniem lekarskim wystawionym przez lekarza medycyny pracy w dniu 6 grudnia 2010 r.

(dowód: rozwiązanie umowy o pracę ze wypowiedzeniem z dnia 7 grudnia 2010 r., k. 42; przesłuchanie powoda, e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:53:51-01:23:47)

Z dniem 11 kwietnia 2011 r. powód został uznany za osobę bezrobotną, a nadto przyznano mu prawo do zasiłku od dnia 19 kwietnia 2011 r. do dnia 18 października 2011 r. w wysokości 742,10 zł brutto miesięcznie w okresie pierwszych trzech miesięcy posiadania prawa do zasiłku oraz 582,70 brutto miesięcznie w okresie kolejnych trzech miesięcy posiadania prawa do zasiłku. Po wygaśnięciu prawa do zasiłku powód pozostawał bez pracy, a tym samym bez jakichkolwiek zarobków.

(dowód: decyzja Prezydenta Miasta W. z dnia 13 kwietnia 2011 r., k. 43; przesłuchanie powoda, e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:53:51-01:23:47)

Po ustaniu stosunku pracy w (...) SA w S. powód intensywnie poszukiwał pracy na stanowisku magazyniera, jednak bezskutecznie. Powód był zapraszany na około 30-40 rozmów kwalifikacyjnych, jednak nie otrzymywał pracy z uwagi na ograniczenie możliwości podnoszenia towarów do 10 kg. Powód podjął zatrudnienie dopiero w dniu 1 marca 2012 r., jednak na stanowisku kierowcy wózka widłowego, za miesięcznym wynagrodzeniem na poziomie 2500,00 zł brutto, tj. 1850,00 zł netto.

(dowód: wydruki wiadomości mailowych, k. 49-87; zeznania świadka J. S., e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:15:55-00:53:51; przesłuchanie powoda, e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:53:51-01:23:47)

Doznany przez powoda uraz wpłynął na możliwości wykonywania prac zarobkowych. Skutkiem wypadku dla badanego są przeciwwskazania do prac wysiłkowych, fizycznych i wszelkich prac obciążających kręgosłup i będą utrzymywały się jeszcze przez okres 2-3 lat.

(dowód: opinia uzupełniająca biegłych sądowych H. A. i M. J. z dnia 27 stycznia 2014 r., k. 277)

Przed wypadkiem powód prowadził prace wykończeniowe lokalu mieszkalnego, jaki powstał po rozbudowie domu przez rodziców powoda. Powód w lokalu tym samodzielnie wykonywał szereg prac budowlanych, w tym ocieplanie dachu i poddasza, wykonywanie podłóg, stawianie ścianek działowych, zakładanie instalacji elektrycznej i sanitarnej. Po wypadku, z uwagi na ograniczenia zdrowotne, powód nie mógł wykonywać prac w lokalu, w związku z czym niewykończony został drugi poziom lokalu, w którym miała być zorganizowana sypialnia i pokój komputerowy.

(dowód: zeznania świadka J. S., e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:15:55-00:53:51; przesłuchanie powoda, e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:53:51-01:23:47)

Przed wypadkiem powód spędzał niedziele z rodziną, organizując sobie z dzieckiem spacer i wycieczki rowerowe do parku i na plac zabaw. Powód biegał z córką, grał w paletki i w piłkę, nosił ją na ramionach. Po wypadku, z uwagi na bóle kręgosłupa oraz zalecenia rehabilitantów co do higienicznego trybu życia, powód zaniechał powyższych aktywności.

(dowód: zeznania świadka J. S., e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:15:55-00:53:51; przesłuchanie powoda, e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:53:51-01:23:47)

Obecnie powód nadal odczuwa dolegliwości bólowe, w szczególności w odcinku lędźwiowym kręgosłupa. Dolegliwości te powód odczuwa praktycznie cały czas, nasilają się przy zmianie pozycji ciała, np. z siedzącej na stojącą. Powód ma trudności w ustaniu w jednym miejscu przez dłuższy czas. Czasami pojawia się także ból w odcinku piersiowym kręgosłupa, zwłaszcza w pracy podczas jazdy wózkiem widłowym.

(dowód: przesłuchanie powoda, e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:53:51-01:23:47)

W związku z odczuwanymi dolegliwościami powód przez około pół roku nie był w stanie wykonywać prac domowych, w których pomagał przed wypadkiem, takich jak sprzątanie, odkurzanie. Obecnie jest w stanie z trudem odkurzać, a wnoszenie cięższych zakupów dzieli na kilka razy. Czynności te zabierają mu więcej czasu, szybciej się męczy.

(dowód: zeznania świadka J. S., e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:15:55-00:53:51; przesłuchanie powoda, e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:53:51-01:23:47)

Po wypadku powód stał się bardziej nerwowy, mniej opanowany. Był załamany, w szczególności po stracie pracy w (...) SA. Początkowo powód odczuwał lęk przed jazdą samochodem, który obecnie pojawia się jedynie w trudnych sytuacjach na drodze.

(dowód: zeznania świadka J. S., e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:15:55-00:53:51; przesłuchanie powoda, e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:53:51-01:23:47)

Powód nadal używa poduszki rehabilitacyjnej do spania oraz – w pracy – pasa rehabilitacyjnego. Powód zażywa także leków przeciwbólowe w ilości jednej – dwóch tabletek dziennie, w zależności od potrzeb. Powód korzysta przy tym z produktów leczniczych o nazwach A. i N..

(dowód: przesłuchanie powoda, e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:53:51-01:23:47)

Średni koszt zakupu opakowania leku A. o zawartości 12 sztuk wynosi 5,20 zł. Średni koszt zakupu opakowania leku N. o zawartości 12 sztuk wynosi 7,00 zł.

(dowód: strona internetowa (...))

Powodowi zalecono korzystanie z basenu dwa – trzy razy w tygodniu i wykonywanie ćwiczeń gimnastycznych. Powód nie uczęszcza na basen z uwagi na brak środków finansowych, wykonuje natomiast ćwiczenia, zgodnie z zaleceniami rehabilitantów. W przyszłości wskazane będzie leczenie usprawniające powoda w warunkach ambulatoryjnych.

(dowód: przesłuchanie powoda, e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:53:51-01:23:47; opinia biegłych sądowych H. A. i M. J. z dnia 27 maja 2013 r., k. 224)

Średni koszt godziny pływania na basenie rekreacyjnym we W. wynosi 12,00 zł.

(dowód: strona internetowa (...); strona internetowa (...))

W związku z wypadkiem powód poniósł wydatki związane z leczeniem w prywatnym gabinecie urazowo – ortopedycznym M. K. (2) w łącznej wysokości 600,00 zł. Ponadto zapłacił kwotę 75,00 zł za wykonanie zdjęcia Rtg kręgosłupa lędźwiowego i kręgosłupa szyjnego. Wydatkował także łącznie 200,00 zł na konsultacje ortopedyczne oraz kwotę 302,11 zł na zakup środków i materiałów medycznych i rehabilitacyjnych.

(dowód: rachunek nr (...), k. 21; rachunek nr (...) z dnia 9 listopada 2010 r., k. 21; rachunek z dnia 27 października 2010 r., k. 21; rachunek nr (...) z dnia 8 listopada 2010 r., k. 32; rachunek nr (...) z dnia 14 grudnia 2010 r., k. 33; rachunek nr (...) z dnia 20 lipca 2010 r., k. 39; przesłuchanie powoda, e – protokół z dnia 11 lutego 2013 r., 00:53:51-01:23:47)

Powyższe koszty leczenia w łącznej wysokości 1177,11 zł strona pozwana zwróciła powodowi w toku postępowania likwidacyjnego. Nadto powodowi została wypłacona kwota 600,00 zł zaliczki na dalsze koszty leczenia.

(dowód: pismo strony pozwanej z dnia 18 maja 2011 r., k. 129)

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powodowi także kwotę 9 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia.

(dowód: pismo strony pozwanej z dnia 18 maja 2011 r., k. 129; pismo strony pozwanej z dnia 11 marca 2011 r., k. 130)

W toku postępowania likwidacyjnego przedstawiciel strony pozwanej zwracał się do powoda o przedłożenie dokumentów pozwalających na wyliczenie utraconego dochodu w okresie niezdolności powoda do pracy. Dokumenty te nie zostały przez powoda przedstawione.

(dowód: pismo z dnia 2 kwietnia 2011 r., akta szkodowe nr (...))

Po wypadku w dniu 31 maja 2010 r. u powoda nie wystąpiły zaburzenia psychiatryczne, zaburzenia funkcji poznawczych, zaburzenia emocjonalne, ubytki osobowości ani jej dekompensacja.

(dowód: opinia biegłego sądowego J. B. z dnia 14 listopada 2013 r., k. 247-253)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Z poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych wynika, że świadczenie strony pozwanej, którego spełnienia powód dochodzi w niniejszym postępowaniu, stanowi odszkodowanie i zadośćuczynienie za krzywdę doznaną przez powoda wskutek wypadku z dnia 2 marca 2005 r., a także rentę z powodu całkowitej utraty zdolności powoda do pracy zarobkowej i zwiększenia jego potrzeb.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 392) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Jednocześnie zgodnie z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. samoistny posiadacz środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. W razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty (art. 444 § 1 zd. 1 k.c.). Ponadto zgodnie z art. 445 § 1 w takim wypadku Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

W niniejszej sprawie bezsporna pozostawała między stronami odpowiedzialność strony pozwanej wobec powoda za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 31 maja 2010 r. Sporny pozostawał zakres tej odpowiedzialności, w szczególności rozmiar doznanego przez powoda uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia, jak również wysokość kosztów wynikłych z tego powodu, zakres zwiększonych potrzeb oraz rozmiar doznanej przez powoda krzywdy.

W świetle materiału dowodowego zebranego w niniejszym postępowaniu, w szczególności dokumentacji medycznej oraz opinii biegłych sądowych H. A. i M. J., Sąd nie miał wątpliwości co do faktu powstania szkody na osobie powoda w postaci uszkodzenia ciała i rozstroju, przy czym szkoda ta miała charakter zarówno majątkowy, jak i niemajątkowy (krzywda). Jak wynika z przeprowadzonych w sprawie dowodów, w wyniku wypadku z dnia 31 maja 2010 r. powód doznał licznych urazów, w tym urazu głowy bez utraty przytomności, ze stresem pourazowym, bólami głowy, nerwowością i lękami, urazu odcinka szyjnego kręgosłupa z zespołem bólowym szyjnym pourazowym, z zaznaczonym ograniczeniem ruchomości i rwą barkowo – ramieniową parestetyczną, urazu odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa z niewielkim zespołem bólowym lędźwiowo – krzyżowym, a także urazu klatki piersiowej bez następstw funkcjonalnych. Trwały uszczerbek na zdrowiu powoda wywołany doznanymi obrażeniami i ich skutkami został ustalony na poziomie 5%.

Dokonując ustaleń faktycznych w powyższym zakresie Sąd oparł się w głównej mierze na dokumentacji medycznej powoda oraz sporządzonej w sprawie opinii biegłych sądowych H. A. i M. J.. Sąd uznał sporządzoną w sprawie opinię biegłych z dnia 27 maja 2013 r. wraz z opinią uzupełniającą z 21 stycznia 2014 r. za w pełni wiarygodne. Przedmiotowe opinie stanowiły dokumenty wszechstronnie, fachowo i rzetelnie wyjaśniające zagadnienia istotne z punktu widzenia niniejszego postępowania. Opinie były wewnętrznie spójne i nie zawierały niejasności. Nie budziły także wątpliwości badania poprzedzające ich wydanie. Wnioski opinii z dnia 27 maja 2013 r. nie były kwestionowane przez stronę pozwaną, a wątpliwości zgłaszane przez powoda zostały wyczerpująco wyjaśnione w opinii uzupełniającej biegłych z dnia 27 stycznia 2014 r.

W oparciu o wnioski opinii biegłego psychiatry J. B. z dnia 14 listopada 2013 r. Sąd uznał, że wypadek z 31 maja 2010 r. nie spowodował u powoda trwałych psychicznych następstw. U powoda nie wystąpiły bowiem zaburzenia psychotyczne, zaburzenia funkcji poznawczych, zaburzenia emocjonalne, ubytki osobowości ani jej dekompensacja.

W świetle materiału dowodowego zebranego w niniejszym postępowaniu nie ulegało wątpliwości, że powód doznał krzywdy w postaci cierpień fizycznych i psychicznych.

Oceniając rozmiar krzywdy powoda Sąd wziął pod uwagę dolegliwości odczuwane przez niego po wypadku. Jak wynika z materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie, obrażenia, jakich doznał powód, wiązały się ze znacznym bólem i cierpieniem. Powód w ciągu pierwszego miesiąca po wypadku miał trudności z poruszaniem się, nie mógł się w ogóle schylać, miał trudności ze wstawaniem, przy którym odczuwał silny ból zarówno w odcinku szyjnym, jak i lędźwiowym kręgosłupa.

Nie bez znaczenia pozostaje również wpływ, jaki wypadek miał na dotychczasowy tryb życia powoda. Przed wypadkiem powód był osobą w pełni zdrową, aktywną zawodowo, czynną w życiu rodziny. Brał udział w rodzinnych spacerach, wycieczkach rowerowych, bawił się z córką, nosił ją na ramionach. Wykańczał mieszkanie, samodzielnie wykonując większość prac budowlanych.

Po wypadku powód zaprzestał powyższych aktywności. Wypadek spowodował, że przez blisko miesiąc po zdarzeniu powód znacznie ograniczył jakiegokolwiek poruszanie się. Nadal doznaje dolegliwości bólowych, które powodują, że po powrocie z pracy czuje się zmęczony i właściwie nie jest w stanie podejmować żadnych dodatkowych czynności. W szczególności powód w ograniczonym zakresie jest w stanie pomagać przy czynnościach domowych, w których uczestniczył przed wypadkiem. Całkowicie zaniechał kontynuowania prac wykończeniowych lokalu, w którym miał zamieszkać wraz z rodziną.

Dolegliwościom fizycznym odpowiadają także pewne dolegliwości natury psychicznej. Po wypadku powód stał się bardziej nerwowy, mniej opanowany. Był załamany, w szczególności po stracie pracy. Początkowo powód odczuwał także lęk przed jazdą samochodem.

Oceniając rozmiar szkody powoda Sąd wziął pod uwagę także wiek powoda. W dacie wypadku powód miał 29 lat, był więc osobą młodą i energiczną. Po wypadku znaczna część aktywności powoda koncentruje się na jego stanie zdrowia oraz staraniach o utrzymaniu kręgosłupa co najmniej w stanie nie pogorszonym.

Mając powyższe na uwadze, przy uwzględnieniu stosunkowo niewielkiego uszczerbku na zdrowiu stwierdzonego u powoda, Sąd uznał za uzasadnione zadośćuczynienie w łącznej wysokości 30 000,00 zł, przy uwzględnieniu faktu uprzedniej wypłaty powodowi przez stronę pozwaną kwoty 9 000,00 zł z tego tytułu.

Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia, Sąd wziął pod uwagę rozmiar doznanych przez niego cierpień fizycznych, ich trwałość i skutki urazu. Jednocześnie zdaniem Sądu zasądzona wysokość zadośćuczynienia przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość, nie będąc przy tym nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy.

Zasądzając na rzecz powoda kwotę 21 000,00 zł zadośćuczynienia Sąd zasądził także odsetki ustawowe od dnia 21 maja 2011 r. do dnia zapłaty. Zgodnie z treścią art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, co nastąpiło w dniu 22 lutego 2011 r. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie 30 dni okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (art. 14 ust. 2 powołanej ustawy). Wobec tego, że strona pozwana wypłaciła powodowi zadośćuczynienie w dniu 20 maja 2011 r., świadczenie także w pozostałej części należało uznać za wymagalne już w tej dacie. Tym samym brak jego spełnienia w powyższym terminie skutkowało popadnięciem strony pozwanej w opóźnienie, co uzasadniało zasądzenie odsetek ustawowych (art. 481 § 1 k.c.).

Za niezasadne Sąd uznał zgłoszone przez powoda żądanie zasądzenia odszkodowania w kwocie 1477,11 zł. Na dochodzoną kwotę składać się miały wydatki powoda poczynione przez niego na zakup kołnierza ortopedycznego (35,00 zł), pasa rehabilitacyjnego (47,51 zł), półwałka rehabilitacyjnego (50,00 zł), poduszki ortopedycznej (160,00 zł), gazy opatrunkowej na zabiegi rehabilitacyjne (9,60 zł), wykonanie zdjęcia RTG kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego (75,00 zł), konsultacje ortopedyczne (800,00 zł) oraz dojazdy na zabiegi rehabilitacyjne (300,00 zł). W świetle materiału dowodowego zebranego w niniejszym postępowaniu, w szczególności dokumentów zgromadzonych w aktach szkodowych, należy podnieść, że powyższe koszty zostały powodowi zwrócone przez stronę pozwaną jeszcze w toku postępowania likwidacyjnego. Strona pozwana wypłaciła bowiem powodowi kwotę 1177,00 zł, która obejmowała wydatki na zakup kołnierza ortopedycznego (35,00 zł), pasa rehabilitacyjnego (47,51 zł), półwałka rehabilitacyjnego (50,00 zł), poduszki ortopedycznej (160,00 zł), gazy opatrunkowej na zabiegi rehabilitacyjne (9,60 zł), wykonanie zdjęcia RTG kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego (75,00 zł) oraz konsultacje ortopedyczne (800,00 zł). Ponadto powodowi została wypłacona także kwota 600,00 zł zaliczki na dalsze koszty leczenia. W ocenie Sądu kwota ta pokrywa zgłaszane przez powoda koszty dojazdów na zabiegi rehabilitacyjne w kwocie 300,00 zł, albowiem poza tymi dodatkowymi kosztami powód w sprawie nie zgłaszał innych, które mógłby pokryć z przyznanej przez stronę pozwaną zaliczki.

Sąd nie uwzględnił natomiast żądania odszkodowania w części, w jakiej obejmowało ono koszty potrzebnej powodowi pomocy i opieki, tj. co do kwoty 3135,00 zł. Fakt sprawowania opieki nad powodem przez osoby bliskie w zakresie objętym żądaniem pozwu nie został przez powoda wykazany. Jak bowiem wynika z zeznań świadka J. S. oraz samego powoda pomoc żony i teściów powoda ograniczała się do pomocy przy wstawaniu przez niego z pozycji leżącej przez podanie mu ręki. W pierwszym miesiącu po wypadku żona powoda pomagała mu także przy ubieraniu się, zakładaniu butów, schodzeniu ze schodów i myciu. Należy jednak zauważyć, że zarówno żona powoda, jak i jej rodzice w tym czasie czynnie pracowali zawodowo i świadczona powodowi pomoc odbywała się przed lub po

wypełnieniu obowiązków zawodowych, a nie ich kosztem. Niezależnie od powyższego należy podnieść, że zakres pomocy świadczonej powodowi przez osoby mu bliskie był na tyle znikomy, że nie wykraczał poza pomoc normalnie świadczoną w zwykłych stosunkach rodzinnych. Powyższe potwierdzał także powód, który przyznawał, że starał się normalnie funkcjonować i choć przychodziło mu to z trudem, to był w stanie samodzielnie poruszać się po mieszkaniu, a nawet przygotować sobie posiłki. To samo znalazło także odzwierciedlenie w opinii biegłych sądowych H. A. i M. J., którzy stwierdzili, że z uwagi na rodzaj obrażeń doznanych przez powoda w wypadku z dnia 31 maja 2010 r. powód nie wymagał opieki osób innych i był zdolny do samodzielnej egzystencji (k. 224).

Obliczając wysokość należnego powodowi odszkodowania Sąd uwzględnił także utracone przez powoda wynagrodzenie. Przed wypadkiem powód był zatrudniony w (...) SA w S. za miesięcznym wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 2400,00 zł brutto. Poza wynagrodzeniem zasadniczym powód otrzymywał także premie i nagrody w zmiennej wysokości, które obejmowały także wynagrodzenie za pracę w soboty. W okresie przed wypadkiem, licząc od czerwca 2009 r. powód zarabiał średnio około 2010,00 zł miesięcznie. Po wypadku jego średnie miesięcznie wynagrodzenie w okresie od czerwca 2010 r. do czasu ustania stosunku pracy było o około 390,00 zł i wynosiło około 1620,00 zł. Tym samym w okresie 6 miesięcy pozostawania powoda na zwolnieniu lekarskim, tj. od czerwca do grudnia 2010 r. powód utracił kwotę 2340,00 zł.

W ocenie Sądu zasadne pozostaje także żądanie odszkodowania w postaci korzyści utraconych przez powoda po ustaniu stosunku pracy, w jakim pozostawał przed wypadkiem. Należy zauważyć, że bezpośrednią przyczyną utraty zatrudnienia przez powoda były jego ograniczenia zdrowotne, jakich doznawał na skutek urazu po wypadku z dnia 31 maja 2010 r. Powyższe oznacza, że gdyby powód nie uległ wypadkowi, to po 1 marca 2011 r. nadal by pracował osiągając wynagrodzenie na dotychczasowym poziomie. Skoro tak, to należne powodowi odszkodowanie należało ustalić stosownie do zarobków, jakie mógłby w tym czasie osiągnąć, pomniejszając je o wysokość zasiłku dla bezrobotnych, jaki powód otrzymywał w okresie od 19 kwietnia 2011 r. do dnia 18 października 2011 r. Pozostając związanym żądaniem, za podstawę obliczeń Sąd przyjął wskazywaną przez powoda kwotę możliwych do uzyskania zarobków na poziomie 1800,00 zł miesięcznie (60,00 zł dziennie) mimo, że w ocenie Sądu kwotę tę można było ustalić na poziomie średnich dochodów powoda osiąganych przed wypadkiem (2010,00 zł). Z tych względów należało uznać, że w okresie 109 dni, tj. od 1 kwietnia 2011 r. do 18 lipca 2011 r. powód uzyskałby wynagrodzenie w kwocie 6540,00 zł, która to kwota pomniejszona o wysokość otrzymanego w tym czasie zasiłku (1920,00 zł) wyniosła 4680,00 zł. Odpowiednio, w okresie 102 dni, tj. od 19 lipca 2011 r. do 31 października 2011 r. powód uzyskałby wynagrodzenie w kwocie 6120,00 zł, która to kwota pomniejszona o wysokość otrzymanego w tym czasie zasiłku (1440,00 zł) wyniosła 4680,00 zł. W okresie pozostawania powoda bez prawa do zasiłku, tj. od listopada 2011 r. do końca stycznia 2012 r. (zgodnie z żądaniem) wysokość utraconego wynagrodzenia wynosiła 5 400,00 zł. Tym samym należne powodowi z tego tytułu odszkodowanie wyniosła 14 700,00 zł.

Zdaniem Sądu fakt pozostawania przez powoda bez zatrudnienia pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 31 maja 2010 r. Należy podkreślić, że powód intensywnie poszukiwał pracy w dotychczas wykonywanym przez siebie zawodzie, wysyłając dziesiątki aplikacji i odbywając szereg rozmów kwalifikacyjnych, jednak z uwagi na ograniczenia zdrowotne pracę znalazł dopiero w marcu 2012 r., i to na stanowisku odbiegającym od tego, na jakie się starał.

Zasądzając na rzecz powoda kwotę 14 700,00 zł odszkodowania Sąd zasądził także odsetki ustawowe od dnia 19 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty. Roszczenie odszkodowania w powyższym zakresie zostało stronie pozwanej skutecznie zgłoszone przez powoda dopiero w pozwie, doręczonym stronie pozwanej w dniu 19 grudnia 2012 r. (k. 173). Skoro tak, to na podstawie art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych należało uznać, że strona pozwana powinna spełnić świadczenie w terminie 30 dni, tj. do dnia 18 stycznia 2013 r. r. i tym samym pozostaje w opóźnieniu od dnia 19 stycznia 2013 r.

Sąd oddalił natomiast powództwo w zakresie odsetek ustawowych liczonych od kwoty 2340,00 zł zasądzonej tytułem korzyści utraconych przez powoda w czasie pozostawania przez niego na zwolnieniu lekarskim. Powód wprawdzie

zgłaszał powyższe żądanie już w toku postępowania likwidacyjnego jednak w żaden sposób go nie wykazywał. W szczególności nie udostępnił na żądanie strony pozwanej dokumentów dotyczących wysokości jego zarobków w (...) SA w S., na podstawie których strona pozwana mogłaby ustalić wysokość należnego powodowi odszkodowania (pismo z dnia 2 kwietnia 2011 r. w aktach szkody). Takie dokumenty zostały przedłożone dopiero w toku niniejszej sprawy, na żądanie Sądu, w dniu 28 lutego 2013 r. (k. 190) i dopuszczone jako dowody w sprawie postanowieniem dowodowym z dnia 12 maja 2014 r. (k. 290). Należy przy tym zauważyć, że powyższe dokumenty zostały złożone poza rozprawą, a jej najbliższy termin był wyznaczony dopiero na dzień 12 maja 2014 r. Mając powyższe na uwadze należało uznać, że dopiero z tą datą strona pozwana miała możliwość weryfikacji żądań powoda w zakresie odszkodowania za utracone zarobki. Skoro tak, to w dacie zamknięcia rozprawy (12 maja 2014 r.) strona pozwana nie pozostawała jeszcze w opóźnieniu, które skutkowałoby jej odpowiedzialnością w zakresie odsetek ustawowych, a zatem żądanie w tej części podlegało oddaleniu.

Sąd częściowo także uwzględnił żądanie powoda zasądzenia renty z tytułu częściowej utraty zdolności do pracy i zwiększonych potrzeb. Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda łącznie kwotę 290,00 zł tytułem renty, płatną od czerwca 2014 r. do dziesiątego dnia każdego miesiąca, przy czym na kwotę tę składała się kwota 160,00 zł renty z tytułu częściowej utraty zdolności do pracy i kwota 130,00 zł z tytułu zwiększonych potrzeb powoda po wypadku.

Żądanie zasądzenia renty z tytułu częściowej utraty przez powoda zdolności do pracy uzasadnione było jedynie co do kwoty 160,00 zł stanowiącej różnicę pomiędzy średnimi zarobkami powoda uzyskiwanymi przez niego przed wypadkiem (2010,00 zł netto) i renty, wynagrodzenia za pracę, jakie otrzymuje po wypadku (1850,00 zł netto). Należy zauważyć, że powód nie może obecnie wykonywać pracy, która wiązałaby się z pracami wysiłkowymi, fizycznymi i wszelkimi pracami obciążającymi kręgosłup, przy czym tego typu ograniczenia będą utrzymywały się jeszcze przez kilka lat.

Ustalając zakres zwiększonych potrzeb powoda, które uzasadniają zasądzenie na jego rzecz renty, Sąd uwzględnił jedynie te, które wiążą się z dalszym leczeniem powoda i jego rehabilitacją.

Jak wynika z zeznań powoda zalecono mu korzystanie z basenu dwa – trzy razy w tygodniu i wykonywanie ćwiczeń gimnastycznych, które powód wykonuje we własnym zakresie w warunkach domowych. Powyższe zostało także potwierdzone w opinii biegłych H. A. i M. J., którzy stwierdzili, że w przyszłości wskazane będzie leczenie usprawniające powoda. Powód nie uczęszcza jednak na basen z uwagi na brak środków finansowych, wykonuje natomiast ćwiczenia, zgodnie z zaleceniami rehabilitantów. Z powyższych względów Sąd uznał, że nowymi potrzebami powoda po wypadku z 31 maja 2010 r. stały się te, które wiążą się z wydatkami na korzystanie z basenu. Średnio godzina pływania w basenie rekreacyjnym we W. kosztuje 12,00 zł, co w przypadku powoda generuje miesięczny koszt na poziomie 144,00 zł. Sąd, nie wykraczając poza granice żądania powoda w tym zakresie, zasądził zatem z tego tytułu kwotę 100,00 zł miesięcznie.

Na pozostałą kwotę renty składają się wydatki na leki przeciwbólowe, które powód nadal codziennie zażywa w dawce 2 tabletek dziennie. Powód korzysta przy tym z produktów leczniczych o nazwach A. i N., których koszt wynosi średnio 5,20 zł za opakowanie 12 sztuk A. i 7,00 zł za opakowanie 12 sztuk N.. Skoro tak, to średni miesięczny koszt zakupu przez powoda 60 tabletek przeciwbólowych kształtuje się na poziomie nie wyższym niż 30,00 zł miesięcznie.

Zdaniem Sądu materiał dowodowy zebrany w niniejszym postępowaniu nie potwierdził istnienia obecnie potrzeby korzystania przez powoda z pomocy osób trzecich w wymiarze pięciu godzin tygodniowo. Jak wynikało z opinii biegłych powód nawet bezpośrednio po wypadku, a zatem tym bardziej teraz, nie wymagał opieki innych osób, co zdaniem Sądu nie uzasadnia uwzględnienia jakichkolwiek wydatków z tego tytułu przy ocenie renty na zwiększone potrzeby powoda.

Żądanie renty z tytułu zwiększonych potrzeb i Sąd uwzględnił za okres od 1 stycznia 2011 r. do maja 2014 r. łącznie, a z tytułu częściowej utraty zdolności do pracy – od 1 lutego 2011 r. do maja 2014 r. łącznie, zasądając z tego tytułu łącznie kwotę 11 730,00 zł. Jednocześnie Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda odsetki ustawowe z tytułu opóźnienia uznając, że strona pozwana pozostawała w opóźnieniu z zapłatą renty liczonej do dnia upływu terminu

spełnienia świadczenia, zgłoszonego dopiero w pozwie (tj. do 18 stycznia 2013 r.) dopiero do dnia 19 stycznia 2013 r., a w pozostałym zakresie, tj. za 16 miesięcy, liczone od lutego 2011 r. do maja 2014 r. – z dniem upływu płatności każdej z poszczególnych rat.

Sąd nie uwzględnił żądania powoda ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku, jakiemu powód uległ w dniu 31 maja 2010 r. Powód nie wykazał, aby w przyszłości istniało prawdopodobieństwo wystąpienia dalszych skutków wypadku. Ponadto, jak wynika z dokumentacji medycznej powoda i opinii biegłych H. A. i M. J., poza leczeniem usprawniającym zalecanym powodowi w przyszłości, leczenie skutków urazów doznanych w wypadku zostało zakończone.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach procesu znajduje uzasadnienie w art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Wobec tego, że powód utrzymał się ze swoimi żądaniami jedynie w 26%, stosunkowe rozdzielenie kosztów poniesionych przez obie strony powodowałoby konieczność zwrotu przez powoda części kosztów poniesionych przez stronę pozwaną. Należałoby przy tym uwzględnić poniesione przez obie strony koszty zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa, ustalone stosownie do wartości przedmiotu sprawy, na podstawie § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013, poz. 490) oraz na podstawie § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013, poz. 461). Mając jednak na uwadze charakter roszczeń objętych żądaniem w niniejszej sprawie, fakt, że powód wygrał sprawę co do zasady oraz jego sytuację majątkową, Sąd uznał, że w sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w art. 102 k.p.c. i nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz strony pozwanej.

Powyższe legło także u podstaw odstąpienia przez Sąd od obciążenia powoda częścią brakujących kosztów sądowych (art. 113 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

Ponadto, na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał natomiast stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2651,07 zł tytułem części brakujących kosztów sądowych, od uiszczenia których powód był zwolniony. Powyższa kwota stanowi 26% ogólnej wartości brakujących kosztów sądowych w postaci opłaty sądowej od pozwu (7 985,00 zł) oraz wydatków związanych ze sporządzeniem opinii biegłych sądowych (łącznie 2211,43 zł) – łącznie 10 196,43 zł.